sluší také právo na propuštění jeho ze služby po čtvrtletní výpovědi, když, jak ze spisů vychází, jiná lhůta výpovědní smluvena nebyla.

Tohoto práva obec užila a jedná se jen o to, pokud její právo výpovědní bylo obmezeno prohlášením zástupců obce, že stěžovatele ve službách obce podrží po celou dobu mimořádných poměrů válečných.

Tento závazek obce byl podmíněn tím, že úřední činnost stěžovatelova bude odpovídati instrukcím, tudíž že se bude srovnávati s povinnostmi řádného úředníka.

Naříkané rozhodnutí výslovně zjišťuje, že podmínka ta stěžovatelem splněna nebyla. Poněvadž pak stížnost ani nepopírá, že jednání stěžovatelovo, jež zavdalo podnět obecnímu výboru k jeho propuštění ze služby, nelze uvésti v soulad s povinnostmi řádného úředníka, nenastala nejvyššímu správnímu soudu potřeba, aby se otázkou splnění této podmínky obíral.

Č. 22.

Vyživovací příspěvek: Vyplácí-li zaměstnavatel manželce povolaného služné jeho nezkráceně i po jeho odchodu ke službě vojenské, není tu podmínek pro nárok dle 1. odst. § 2 zák. o vyživ. přísp. z r. 1917.

(Nález ze dne 30. ledna 1919 č. 317.)

Věc: Antonie Stöcklová, manželka sluhy v Praze V. (adv. Dr. L. Langer z Prahy), proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelce, která jest manželkou sluhy obchodního gremia a matkou syna r. 1902 narozeného, byl okresní vyživovací komisí vyživovací příspěvek vůbec odepřen, synovi jejímu pak přiznán ode dne 1. srpna 1917, ač manžel stěžovatelčin byl k činné službě vojenské povolán již dne 15. prosince 1915.

Naříkaným rozhodnutím zemské vyživovací komise bylo odvolání stěžovatelčino zamítnuto. Obě stolice uvedly za důvod svých rozhodnutí, že v době před 1. srpnem 1917 výživa stěžovatelky i syna jejího, v době pak po 1. srpnu 1917 výživa stěžovatelky vzhledem k tomu, že plat manželův plně, později i v míře zvýšené dále jest vyplácen a vzhledem ke přiznanému příspěvku pro syna ohrožena nebyla.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost do rozhodnutí zemské vyživovací komise bezdůvodnou. Povolaný měl dle zprávy pražského obchodního gremia služné 95 K měsíčně, svobodný byt, otop a světlo. Podle souhlasného udání tohoto gremia a stěžovatelky brala vedle bytu s otopem a světlem od povolání manžela k vojsku až do 1. října 1917 95 K měsíčně, od tohoto dne pak dále béře 120 K měsíčně. Po nastoupení svého manžela do vojenské služby koná stěžovatelka v gremiu jen ty práce, které vykonávala již před jeho povoláním k vojsku, nebyvši za ně zvláště honorována.

Neutrpěla tudíž stěžovatelka odchodem povolaného manžela k vojsku žádné újmy na příjmech z jeho práce a nenastal případ naznačený v odst.

3 § 3 zákona ze dne 26. prosince 1912, čís. 237 ř. z., pokud se týče v odst. 1 § 2 zákona ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Za tohoto stavu věci nelze zjištění skutkové, dle něhož neshledala zemská vyživovací komise výživu stěžovatelky vůbec, jejího syna pak v době před 1. srpnem 1917 ohroženou, pokládati za vadné a nutno je tudíž dle § 6, odst. 1 zák. o správním soudě položiti za podklad zdejšího rozhodnutí. Nebylo tedy také možno v nálezu naříkaném shledati nějaké nezákonnosti, a to tím méně, když příjem stěžovatelčin ode dne 1. srpna 1917 počínaje se zvyšuje o vyživovací příspěvek pro syna přiznaný nad původní celý příjem povolaného manžela.

Č. 23.

Vyživovací příspěvek: Pouhé sdělení, že povolaný je »hlášen« jako sběh, nestačí pro zjištění deserce dle § 4 zák. o vyživ. přísp. z r. 1917.

(Nález ze dne 1. února 1919 č. 299.)

Prejudikatura: Srovn. nález č. 4 této Sbírky.

Věc: Marie Kontnerová v Podolí u Čížové (adv. Dr. Alois Vích z Písku) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Na sdělení zeměbranecké skupiny c. a k. vojenského velitelství ve Vídni ze dne 13. října 1917 M. A. č. 148.900, že vojín Václav Kontner byl hlášen jako sběh a že trestní řízení proti němu bylo dne 6. července 1917 podle § 426 v. tr. ř. až do dopadení jeho přerušeno, zastavila okresní vyživovací komise v Písku usnesením ze dne 20. října 1917 další vyplácení příspěvku vyživovacího, přiznaného jeho manželce a dětem.

Odvolání, v němž manželka povolaného tvrdila a důkazy nabídla, že manžel její v poslední době před tím, než zmizel, jevil známky duševní choroby a že nejspíše v záchvatu pomatenosti skončil sebevraždou, a dále namítala, že nebylo zjištěno, že sběhl, navrhujíc, aby provedeno bylo šetření o okolnostech jí tvrzených, bylo zemskou vyživovací komisí zamítnuto s odůvodněním, že dle výše uvedeného sdělení vojenského velitelství byl Václav Kontner prohlášen za sběha a že proto jest odůvodněno zastavení příspěvku vyživovacího dle § 4 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podané opakuje stěžovatelka svá tvrzení v odvolání obsažená a vytýká, že důkazy o tvrzeních těch nabídnuté nebyly provedeny, že nebylo zjištěno, že Václav Kontner skutečně sběhl, poněvadž ve sdělení vojenského velitelství se toliko praví, že byl hlášen jako sběh, nikoliv že byl prohlášen za sběha, jak naříkané rozhodnutí za to má, dále že nebylo vůbec vyšetřeno, zdali opustil službu vojenskou úmyslně a vědomě anebo zda zmizel bez zavinění svého. V té příčině mělo býti před rozhodnutím o zastavení příspěvku provedeno vyhledávání, měly býti vyžádány spisy trestního řízení proti Václavu Kontnerovi pro deserci a mělo býti zkoumáno, za jakých okolností Václav Kontner zmizel a zda mu sběhnutí může býti kladeno za vinu. Vytýká proto naříkanému rozhodnutí nezákonnost i vadnost řízení.